

გენერალური სამსახური

დაიას, ჯერ ვერ გამოიდარა ჰე-
რეთის ცამა, დედის მკერძს მოგლე-
ჯილი მინა მშობლის უბრძი დაბრუ-
ნების იმედს არ ჰყარგავს, იძრძის,
არ დაივიზუოს, არ დაკარგოს, არ
გაწყვიტოს ის ძაფი, რომელზეც
ჰყავდია ჩვენი საერთო ტრადიციები,
ენა, სარწმუნოება. სატორიულად
თული ცხოვრების გზა გამოიდარა
ჰერიტაჟის, რომელსაც სასინგოლო-
დაც მოვახინიებთ ხოლმე. ასეთი
მიმართვა არცთუ უსაფერებლოდ,
სწყინთ ჰერებს, რადან „ინგო-
ლო“ „ახლადმოქცეულს“ „ახლად-
მორკვეულებულებს“ ნიშნავს, რაც
ქრისტიანობდან მუსულმანურ
სარწმუნოებაზე იძულებით მორ-
ჯულებულებს გულისხმობს. აქვე
არსებობს ხალხში ზეპირისტებული-
რებით შემორჩენილი ვერსია, რომ
„ინგოლო“, „მოურჯულებულს“ ნიშ-
ნავს. სასურველია, ეს ორი, ურ-
თერთვამორჩიცხავი ვერსია დავი-
ვწყიოთ და ეს ძირძეველი ჩვენი მინა

კითხვას. იქამდე კი ის 1854 წელს, 17 აგვისტოს ქრისტიანულ სარწმუნოებაზე მოინათლა. ქართულ ენაზე წერა-კითხვა, მიმინდა წერილი, გალობა და საეკლესიო ტიპიკონი ზაქათალის ოლქის მთავარუეცუცეს, მღვდელ ირალიონ ელიოსიძის ლოცვა-კურთხევით, მღვდელ სვიმირ ბეგაშვილთან ისწვლა. გარდა ქართულისა, მას საუცხოო სცოდნია რუსული, აზერბაიჯანული, სომხური და უდიური ენები. ზეპირად უსნავლია „ვეზნისატყაოსნი“. ამიტომ სკოლის გასსნის საქმეში მას დიდად უწყობდნენ ხელს ივანე-ბაბა ბულულაშვილი და მთავრუეცესი, მღვდელი პეტრე კონჭიშვილი. ივანე-ბაბა ბულულაშვილმა კარდიკარ შემოიარა კახი და თითო კერას სკოლაში თითო ვაჟის გაგზავნა დაავალა. აქედან დაწყო მიხეილ ყულოშვილის დიდი მოღანეობითი ცხოვრება. ის იყო პერეთში სხვადასხვა ქართული

ფლები. ვინც გადარჩა, ინგილოების დახმარებით, ალაზანს გამოიმა, საქართველოში გადმოვიდა და შირაქში დასახლდა. ინგილოების განადგურების ჯერ დადგა. ხალხი შიშმა მოკვა, ბევრი ტყე-ღრეში გაიქცა თავის შესაფარებლად. მუსვავატელებმა ძარცვა-გლეჯვასა და მეცლელმობებს მიჰყვეს ხელი. მათ მხეილ მოვდელს მოულები მიუგზავნეს, რათა საკუთარი სურვილით უარესობა ქრისტიანობა და თავისი მაგალითით ხალხი მუსულმანობაზე მოექცა. ყველაფერი კარგად იყო გათვლილი. იცოდნენ, რომ მიხეილ ყულომვილს დიდი ავტორიტეტი ჰქონდა ქრისტიანულ სოფლებში: კახში, ალიძეგლოში, ყორადღანაში, მარსანში, თასმლოში, აღათეგმურში და სხვა. მისი სჯერობათ, მის აზრს პატივს სცემდნენ. მღვდელს სარწმუნოების შეცვლის გაგრძებაც არ უნდოდა. ამ საქმეზე მასთან მისულებს კატეგორიულად მოსთხოვა,

მოვიხსენიოთ „ჰერეთად“ და იქ მცხოვრები ქართველები „ჰერგბად“; სწორედ ჰერეთსა და ჰერებს მიეკუვნა ლონისძება დელოფლისწყაროს მხარეთმცოდნეობის მუზეუმში, სადაც თავი მოიყარა რაიონის ინტელიგენციამ. შეხვედრაზე საპატიო სტუმრებად იყვნენ მოწვეულები დედოფლისწყაროში მცხოვრები ჰერები ნაიღი კოსტაშვილი და ელის ბაირამაშვილი.

ჰერეთის ისტორიული ქართველი ლებით სავსე ცხოვრების შესახებ დამსწრეთ ესაუბრა მუზეუმის სპეციალისტი ლალი ბასილავიშვილი. მან სამეცნიერო წყაროებზე დაყრდნობით ნარმოადგინა მთელი ის გზა, რაც ჰერეთია გაიარა დაარსებიდან დღემდე. იმის გამო, რომ ეს თემა ჩვენ დაწვრილებით, რომ ნომრის ნინ ჩვენი გაზეთის ფურცლებზე უკვე გავაჟერეთ, დღეს აღარ შეეჩირდებით ამაზე, ერთს კი ვიტყვით, რომ საუბარი იყო ქრონილოგიურად დალაგებული, მდიდარი ფაქტებით და მოვლენებით, რამაც მსმენელთა დიდი ინტერესი გამოხავა.

არანაკლებ საინტერესო იყო
მუზეუმის სპეციალისტის ნინო პო-
პაშვილის მიერ წარმოდგენილი
თემა, რომელიც **ნეინდა მღვდელ-მონაშე მიხეილ-მიქაელ ყულოშვი-ლის ცხოვრებასა და მოღვაწეობას ეხებოდა:** ერთსა და ქვეყნისათვის
თავდადებული ამ მამულიშვილის
ლეინლი დაფასძლდა იგი 2012 წლის
10 ივნისს საქართველოს ეკლე-
სიის წმინდა სინოდმა ღოთისა და
ერისათმი მსხვერპლად შენირველი
მსახურებისათვის იგი წმინდაზე
შერაცხა, სახელად წმინდა მღვდელ-მონაშე მიქაელ უწოდა და მისი სსნივის დოკო 5 ივნისს დააწისა.

რომელიც ააშენა არჩილ მეფეებ 718 წლის დამდეგს. ეს საყდარი დღეი-სათვის ალარ არსებობს, რადგან 1947 წლის მინისძრამ იგი დაან-გრია. მამა მიხეილმა თავის მრევლს მშობლიური ქვეყნის სიყვარული გაუდივა, შეასწავლა და შეაყვარა მისი სტკორიული წარსული, ემსახუ-რა ერთ სულიერობის განმტკიცებაში და, როგორც საექიმო საქმის კარგი მცდენე, ყოველთვის მხარში ედგა უძლურებაში ჩავარდნილ თანამდ-მეებს. ასე გაიღოა მისი ცხოვერების ათეული წლები. რადგიყალურად შეიცვალა სიტაცია 1917 წლის ოქტომბრის რევოლუციის შემდაღმ.

მიხეილ ყუდიშვილი, შპარმონა
გალთა გადმოცემით 1825 წელს და-
ბადებულა კანძი, თუმცა, საეკლე-
სიო ჩანანტერებში მისი დაბადების
თარიღზე 1845 წელია აღნიშვული,
რაც არც თუ მოლად სარჩმუნო,
რადგან 1858 წელს მისი თაოსნობით
საინგლიონში პირველი ქართული
სამრევლო-საეკლესიო ორკლასია-
ნი სკოლა გაიხსნა, სადაც ინგილო
ბავშვებს მიხეილი უსასყიდლოდ
ასწავლიდა ქართულ ენაზე წერა-

ჟელში. ხალხი ყველაფერს მიხვდა. (მოძღვრის სახლში დაქვრივებული რძალი, სანგილოს ქალთა შორის ქარიული კულტურის გამავრცელებელი, ცნობილი მასწავლებელი სოფიო ყულოშვილი ელოდა, რომელიც უძროოდ დაქრივდა. სოფიოს მეუღლე, მიხეილ ყულოშვილის ვაჟი, სასულიერო სემინარის კურსდამთავრებული ნიკოლოზი, ერთხანს პედაგოგობდა, მაგრამ საინგილოში ქრისტიანობის განხტკოცების მიზნით მამამისმა იგი 1892 წლის მაისში მღვდლდა აუკრიხებინა და კახის წმ.გორგის სახლობის ეკლესის მეორე მღვდლად დაიიჩნა. ის 1895 წლის შემოდგომაზე ფილტვების დაავადებით გარდაიცვლა. მათ დარჩათ ქალწმილი ნინო.)

მაგა მიხელის მცველობის აძარი სწრაფად გაფრცელდა მთელ საქართველოში. გაზით „საქართველო-მართა კახეთის სკენი“.

„1918 წლის მეცნიერებებით აღნურდა მამა მიხეილის ლვანლის და დამსახურებას, მეცნიელობის ფაქტს, მეცნიელობის მძაფრ გარემოებებს და ვითარებას და მოუწოდებდა საქართველოს მთავრობას ქმედითი ონინისძებების განხორციელებისაკენ: – „საჭიროა ქართველობის ჯერივანი ყურადღება მიაქციოს მათ გაჭირვებულ მდგრამარებას და ეხლავე ზომები მიმღლოს ინგილობრივა განასაცდობოდან დასხისისათვის, თორებ მერე გვიან იქნება. გამუსულმანებული ინგილონ ქართველ ეროვნებაზე ყოველთვის უარზეა, რადგან გაფანტიკოსებული მუსულმანი სჯულსა და ეროვნებას ერთმანეთისაგან ვერ არჩევს. ინგილოთა უნუგშო მდგრამარებაზე ეცნობა კავკასიის კომისარიატს და კათოლიკოს კარიონს. სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქის კირიონის განკარგულებით საინგილოში მობრძანდა ალავრებდელი ეპისკოპოსი პიროვნი. მათმა მეუფებამ ადგილობრივი ბლადონინის და პოლკოვნიკი ტარტარაშვილის თანხლებით ნინი და ფრიდ პატივცემული მოხუცი მღვდლის მიხელ ყულომშვილის ამბავმა დიდი აღმუროთება გამოიწვია. 18 დღის ძებნის შემდეგ გვამი მუსლიმანური ინგილოებით დასახლებული სოფლის მარსანის მიმდებარედ ტყეში, ნახშირის სანვაკორმოში იპოვეს. საშინელი სანხავი იყო: ხელები ზურგზე და ჰელონდა გაკრული, ხანგლით მიყენებული ჭრილობა გულთან, ყელი გამოქრილი, კისისა და ხერხემლის ძვლები დაკუპილი. კუჭის გამოკვლევამ აჩვენა, რომ მღვდელი რამდენიმე დღის მშერი იყო. გვამისათვის ცეცხლიც წაუკიდებიათ, მაგრამ მაღლი ჩამქრალია. მაღლოერიმა ხალხმა დოდხანს იგლოვა მისი გარდაცვალება, დასაფლავებას ინგილონ ქრისტიანებთან ერთად მაჰმადიანებიც მრავლად ესწრებოდნენ. ალათემურიდან კახამდე გზები მრევლით იყო საკისე. მამა მიხეილი გამორჩეული პატივისცემით მიასვენეს კახის წმინდა გიორგის ეკლესიის ეზოში და საინგილოს დიდი ეროვნული გმირის ივნებაბა ბულევადშეიღილის გვერდით, საინგილოს პანთეონში დაკრძალეს. როგორც დასაწყისში

მოიარა ინგილოების სოფლები. ბევრ მრევლში სწირა და ყველგან გამამხნევებული, მანუგაშებელი სი- ტყვებით ჟასუბობის ურჩევადა მათ, ჰქონდათ ქრისტიანებთან კეთილი მეზობლობა, სიყვარული, ერთმა- ნეთის შევლა ეხლონდელ ძნელს, ყველასათვის გასაჭიროს დროს. მათი მეუფებისა ხალხი მადლობე- ლი დარჩა. 3 დეკემბერს ეპისკო- პოსმა პიროსმა აკურთხა სოფელ კახში ივან-ბაბა ბაჟლულაშვილის საფლავზე ძეგლი. ივან-ბაბა პირ- ველი ინგილო იყო, რომელმაც ხმა აიმაღლა მე-19 საუკუნის 50-იან

რომ მეორედ არ გაეცედთა მისვლა. მუსავატელთა მუქარის მიერებ-დავად, მამა მიხეილი ყოველდღე უშიშრად დადიოდა მარსანსა და თასმალოში, სადაც წირვა-ლოცვას აღავლენდა. 1917 წლის 1 ნოემბერს მამა მიხეილი თავის სამრევლოში ჩავიდა. ჩირვის დამთავრების შედეგებ, ცხენი შეკაზანა და სახლის კენგ გზას გაუდგა. მას გზად სოფელი მარსანი უნდა გაევლო. სოფლის ხიდთან ერთი დაღონებული კაცი შემოხვდა, რომელმაც, როგორც ექმობის მცოდნე კაცს, ავადმყოფის სანახავად გაყოლა სთხოვა. რას ნარმოიდებინდა, რომ ატყუებდნენ! ბუნებით კეთილი ადამიანი მამინვე მიენდო უცნობს. როდესაც „ავად-მყოფთან“ მიიღონენ, გაუკვირდა, რომ არავინ მიეგვება. არ იცოდა, რა ხიფათი ელოდა და გაძელებულად შევიდა სახლში. მაგრამ იქ ასტა-კი წინასანრ იყო ახდილი, მასზე კი დიდი ფარდავი ეფინის. მამა მიხეილ-მა ფეხი დაბიჯონ თუ არა, ფარდა-გინანდ სარდაფუში ჩავრდა. ქვევით ჩასაფრებული იყვნენ მოსყიდვული მკვლელები, რომლებმაც მლვდელი შებირფეს და სარწმუნოების შეცვლა ჯერ „ტკილად“ მოსთხოვეს, რათა შემდეგ ქრისტიანი ინგილო ხალხი მუსულმანობაზე მოექციათ რაზეც მოძღვარი არ დათანხმდა. მერე ხან-ჯლიბი მოუღერეს და სიკვდილით დაემუქრნენ, მაგრამ ასეთ პასუხი მიიღეს:

„զուրբ, ռօմ Տօղագուցունուն ծուրաս յար,
մազ համ մյ իշմէ Տարվամյեն օղըն յաջու-

სარწმუნოებას, სადაც დედისა და დის
შეტეს არავის სცნობა, მმა შეის ცოლს
ირთავს, არ ივით სისტლით ნათესობა,
გაქვთ ჩაძორჩენილი კულტურა „...
მაგრამ ჯალავებმა არ დააცადეს.
მნ სანრაფოდ ასწია ხელი, რათა
პირჯვარი გადაესახა, მაგრამ ვე-
ლარ მოასწრო. შეპინდებულზე მლ-
ვდლის გვამი შპა სუდარაში შეახ-
ვიეს, ურემზე დადეს და უღრან
ტყეში ნაიღეს. უპატრონოდ დარჩე-
ნილი ცხენი ჭინვინით გამოიქცა სო-

კონფლიქტს ადამიანები რესურსების დაფიციტი იწვევე

იმაში, რომ რამდენიმე კვირის წინ, დედოფლის სწყაროში ძალადობის მსხვერპლი ქალბატონი მარინე აბესაძის მდგომარეობა მთელმა საქართველომ გაიგო, კარგი ის გახლავთ, რომ ქალბატონს ყველა ერთად გვერდში ამოუდგა, თუნდაც მორალურად. დამეთანხმებით ეს ძალიან ბევრს ნიშნავს. ფიზიკურად და ფსიქოლოგიურად განადგურებული ქალბატონი დღეს თავშესაფარშია და თავს გაცილებით უკეთ გრძნობს. ამაში კი, ლომის წილი გაზეთ „შირაქს“ მიუძლვის, რომლმაც პირველმა გამოაშეკრავა ზემოხსენებული შემთხვევა და სწორედ ჩვენ მიგვიძლვის დიდი წვლილი, რომ მის დასახმარებლად უამრავი ორგანიზაცია ჩაერთო. „შირაქი“ არის გაზეთი, რომელიც უკეთ წლებია, ძალადობას ემიჯნება და ცდილობს, თავისი გამოსვლებით რაც შეიძლება მეტი ინსტიტუტი ჩართოს ამ ძალადობის წინააღმდეგ და ბოლომდე იდგება ყველა მსხვერპლის დამცველად. მართალია და სამწუხარო, რომ ჩვენი უამრავი მცდელობის მიუხედავად ჩვენი საზოგადოების ძალიან დიდი ნაწილი კვლავ ვერ მივიდა იმ შეგნებამდე, რომ ძალადობა, როგორც ასეთი, ყველას მიერეთხმად უნდა დაიგმოს და ამას მხოლოდ ურთიერთთანამშრომლობის შედეგად თუ მივალნევთ.

ნიშანდობლივია, რომ პირველად ჩვენი ცხოვრების ისტორიის მანძილზე რაიონის გამგებელმა ძალადობის მსხვერპლი ქალბატონი მარინე აბესაზე მოინახულა. ეს უკვე იმას ნიშნავს, რომ ჩვენი ხელმძღვანელობა ჩვენს მოსაზრებაზე დგას, რომ მსხვერპლს უნდა უთანაგრძნო და გააძლიერო, რათა არ დაჩაგრონ, რომ საზოგადოება ვალდებულია სუსტი, დაჩაგრული ქალისგან ძლიერი ქალის შექმნას. ამ შემთხვევაში ჩვენ გავიმარჯვეთ, ქალბატონ მარინე აბესაძეს ჩამოვაცილეთ ყველა ის ადამიანი, ვინც ეძახდა, -თუ ქმარი გცემდა რაღას აჩენდი, მაშ როგორ გეგონა, რომ თხოვდებოდი მწყემსზე, არ გცემდა, მეორედ რაღას თხოვდებოდი?!- ასეთ დამოკიდებულებას რა თქმა უნდა, მხოლოდ დაბალი საზოგადოების ფერა გამოამჟღავნებს და რა თქმა უნდა, ჩვენ ვგმობთ ამნაირ მიდგომებს მსხვერპლის მიმართ. ჩვენ ვესაუბრეთ მსხვერპლს და მოვუწოდეთ, რომ არავისთვის არ ესმინა, რომ არცერთი წუთით არ ეგრძნო თავი სუსტად და რომ აუცილებლად ჰქონდა მის მუცელში მყოფ შვილს სიცოცხლის და ამქეყნად მოვლენის უფლება, რომ მას ყველანაირი საშუალება მიეცემოდა არსებობისთვის და ბრძოლისთვის, რათა ღირსეულად წამომდგარიყო ფეხზე. მას მიეცემოდა მარტოხელა დედობის თანხა, შუქის და გათბობის საშუალება, მიეცემოდა 150 ლარი მესამე შვილის ყოლისთვის, დაუფინანსდებოდა ბინის ქირა და როგორმე გაიტანდა თავს. შემდეგ კი თავის შრომით დაუმტკიცებდა ყველას, რომ მას შეუძლია იცხოვროს და იარსებოს მარტომაც. მართლაც ასე მოხდა. დღეს ქალბატონი მარინა ჩვენს მიმართ მადლიერია. ჩვენ კი ამაყნი,

გომები მედიკო-სების მხრიდან რა თქმა უნდა აიძულებს ძალადობის მსხვერპლს გაჩუმდეს, თავი ჩაღუნოს და აიტანოს ცემა. შესაძლოა, ვინმერ თქვას მერე რა მოხდა იხუმრაო, მაგრამ აპა ვიკითხოთ ის, მსხვერპლს ეხუმრება?! ანდა, ვინმეს სახუმაროდ ასაგდებია ქალბატონი, რომელიც ყველანაირად განადგურებულია?! მოდით, დავფიქრდეთ ამაზე და მივიდეთ იმ მიდგომებამდე, რომ არათუ უბრალო, რიგოთი მოქალაქისგან, მით უმეტეს მედიკოსებისგან, დიახაც, უნდა დაიგმოს ძალადობა და ეს დაგმობა უპირველეს ყოვლისა ინფორმაციის ღიაობაში უნდა გამოიხატებოდეს და არა იმაში, რომ ამ საქმეში უურნალისტს თავდამსხმელისან მტრის რაკურსში ხედავენ!

რამდენიმე დღის წინ დედოფლისნებრივს საავადმყოფოში კვლავ მოხვდა ნაცემი ქალბატონი, რომლის სახელს და გვარს მისი ინტერესები-დან გამომდინარე არ ვასახელებთ. არც ფაქტს ვყვებით, რომელიც საკმაოდ შემამფოთებელია ვიტყვით მხოლოდ იმას, რომ ის ნასვამი მეუღლის ძალადობის მსხვერპლია. ისინი ჩვენი რაიონის ერთ-ერთი სოფლიდან არიან. სამედიცინო ნიშნების მიხედვით (გია ბოსტოლანაშვილის დასკვნა) ქალბატონს თავის ქალის ტრავმები აღნიშნებოდა და ის მეორე დღესვეგა გაეწერა საავადმყოფოდან. თვითმხილვების თქმით კი, საავადმყოფოში შესვლისას ქალბატონს ყურის ძირას ადგილი გამოსიებული ჰქონდა და გარდა ამისა, დებინება და შოკური მდგომარეობაც ჰქონდა. გაირკვა ისიც, რომ ქალბატონი ძალადობის მსხვერპლი პირველად არ ყოფილა. მას ზაფხულის პერიოდში ისე-

თი სტრესული მდგომარეობა
პქნონდა, რომ ძლიერი ფსიქო-
ტროპული წამლები დალია
და სამი დღე ძილად ყოფილა
მივარდნილი, როდესაც ასევე
საავადმყოფოში მოხვდა.

კველაზე საინტერესო მომენტი საავადმყოფოდან განერის შემდეგ განვითარდა, ქალბატონი, რომელიც მსხვერპლი შეიქმნა, მიუხედავად იმისა, რომ მრავალწლიანი ოჯახი და შვილები ჰყავდა მეუღლესთან, საავადმყოფოდან გასვლის შემდეგ უარი განაცხადა ქმრის ოჯახში დაბრუნებაზე და მშობლების სახლში წავიდა, რამდენიმე დღის შემდეგვი, ქმარი უვარდება მშობლების სახლში და ჩეუბს უმართავს, რომ შეურიგდეს და დაბრუნდეს სახლში. ეს რა თქმა უნდა არაა ნორმალური საქციელი! ჯერ ცემა, მერე შერიგება, ისმის კითხვა, რა ხდება სინამდვილე- ში , რატომ გახშირდა

- „თუ დააკვირდებით, ჩვენ
ცხოვრების მანძილზე კულტი-
ვირებას ვუკეთებთ სხვა რა-
მეებს და აპსოლუტურად სხვა
რამ ხდება ჩვენს რეალობაში,
დავუკვირდეთ შემდეგს: სა-
ქართველოში ოდითგანვე და-
მკვიდრებულია მამაკაცის და
ქალის შესაბამისი როლებრივი
ქცევის ნიმუშები. ხშირ შემთხ-
ვევაში ჩვენ ამას მივიჩნევთ
ადამიანთა მიერ ტრადიციუ-
ლად დამკვიდრებულ ქცევის
ნიმუშებად. სტერეოტიპული
შეხედულებების მიხედვით მა-
მაკაცი უნდა ხასიათდებოდეს
უპირატესად როგორც ოჯახის
უფროსი, მომნაგრებელი და
ოჯახში დოკლათის შემომტა-
ნი, შესაბამისად ქალის როლი
მეტწილად განპირობებუ-
ლი იყო ოჯახში მამაკაცის
მიერ შემოტანილი დოკლათის
მოწერილი იყო, შენახვით,
ოჯახსა და შვილებზე უპი-
რატესი ზრუნვით, ანუ იმით,
რასაც ოჯახის დიასახლისობა
ჰქვია. ბოლო 20 წლის მან-
ძილზე ჩვენს საზოგადოებაში
მიმდინარე რადიკალურმა სა-
ზოგადოებრივ-ეკონომიკურმა
კრიზისულმა ცვლილებებმა
ერთგვარად შეარყია აღნიშ-
ნული სტერეოტიპული მოდე-
ლი, კერძოდ: მამაკაცის საზო-
გადოებრივი როლი, როგორც
დოკლათის მომპირვებლისა და
შემომტანისა ერთგვარად შე-
სუსტდა და იგი დღეს უპირა-
ტესად დაიყვანება მამაკაცის

გამატებულად იძებად ნაო-
მატებულად და თავდაჯერე-
ბულად. რაც მასში იწვევს
შინაგან ფსიქოლოგიურ დის-
კომფორტს, გალიზიანებას.
მამაკაცს სურს, რომ აღიდ-
გინოს თავისი თავდაჯერე-
ბული როლი თუმცა, ხშირად
ეს ძალიან ძნელია. ყოველივე
ამით განრისხებული მამაკაცი
ჯავრს იყრის ხოლმე თავისზე
სუსტ ოჯახის წევრზე, რაც
უმეტესწილად საკუთარ მუ-
ლლებზე გადადის. თუ ჩვენ
ანგარიშს გავუნევთ, აბსო-
ლიტური უმრავლესობა ძალა-
დობის მსხვარპლი

- სხორი ძენიძებაა, ძე
ჩეი საუბარი სწორედ აქამდე
მინდოდა მომეუვანა, დიას,
კომფლიქს ხშირად ადამია-
ნული რესურსების დეფიციტი
იწვევს, ეს დაუწერელი კანო-
ნია. საზოგადოება მომწიფე-
ბული არ არის, საზოგადოება
მზად არ იყო ამისთვის,
რომ როლები ასე სწრაფად
შეცვლილიყო და ამიტომაც
მივდივართ ასეთ შედეგებამ-
დე, რომ ძალადობამ მასიური
ხასიათი მიიღო. უფრო სწო-
რად ეს ყოველთვის ხდებო-
და, უძრალოდ ამას ძალიან
კარაჟ მათავონინ და სახის

ქალებისა, ძირი-
თადად მოკრ-
ძალებული,
ოჯახში მყოფი
დიასახლისები
არიან, თქვენ
იხსენებთ, რომ,
თუნდაც საზო-
გადღობრივად
აღიარებულ
ნარმატებულ
ქალს, ვინ-
მემ, თუნდაც
ოჯახის წე-
ვრმა ფი-
ზიკური ან
მორალური
შეურანყოფა
მიაყენოს?!

ერთ-ერთ დღეზე და ეს დღე ინილდავდნენ, ახლა ქალის ინსტიტუტები ისე გაძლიერდა, რომ მანდილოსანმა ხმა აიმაღლა და აღარ ერიდებიან ამის სააშეარაოზე გამოტანას. ნორმალურ დემოკრატიულ ქვეყანაში ეს ასეც უნდა იყოს, თუ არაა შენი უფლებები და-
ცული, მაშინ საზოგადოება უნდა ჩართო ამაში, საზოგა-
დოება, რომელიც დაგიცა-
ვს და არა უგლებელყოფს. მინდა აქვე ხაზი გავუსვა ერთ მომენტს, თქვენი გაზეთის წინა ნომერი გამოქვეყნებული ძალადობის ფაქტზე სტა-
ტია წავიკითხე, იქ ერთი ასეთი პატარა ფრაგმენტი ამოვიკითხე, რომელმაც მე

- თქვენ ამ-
ბობთ, ერთის
მხრივ მამაკაცის
ქალზე ძალადობა
როლების (შემომტანის
თ) შეცვლამ გამოიწვია
ძალატონი თუ სახლშია
ვლათს ინახავს მამაკა-
აა აგრესიული და როცა
ტანის როლს ითავსებს,
მამაკაცი თავის როლს
ეს, რაც მის აგრესიას
ის. მეორეს მხრივ აფიქსი-
ზრს, რომ აბსოლიტური
ლესობა რეალიზებული
ისა არც მორალური და
ფიზიკური შეურანყო-
სხვერპლები არასოდეს
ან, ეს ორი რამ ერთ-
თან ნინაარმდებობაში
. თუ ქალბატონი საზო-
ბაში გასულია და მით
ს მას შეუძლია ოჯახში
აპიც შემოიტანოს, ამა-
რის ცუდი? ჩვენ ხომ 21
წეში ვცხოვრობთ და ქა-
ლცილებლად უნდა იყოს
ადოებრივ ცხოვრებაში
ტიურად ჩართული, რო-
მამაკაცი ძალიან ბევრი
ტონი ვიცი, რომელიც
ადოებაში საკმაოდ ნარ-
ულია, ძალიან პატი-
ში და კარგად რეალიზე-
თავისი რესურსებით და
ლადობის მსხვერპლია
ს რომელიმე ნევრისგან
ილოგიური, მორალური,
ტყვიერი შეურანყოფის
და ძალიან ბევრი მან-
ანი ვიცი, რომ სახლში
დება, შესაძლოა ქმარმა
დოვლათი შემოუტანოს,
მ ძალიან ბეჭდიერია
კ, შესაძლოა სწორედ
ძნობს თავს ყველაზე
კეპილებულად ოჯახის
თან. ანდა პირიქითაც
შესაძლოა ქალბატო-

მაგალითად შემძრა, ქალბა-
ტონს ქმარი ურთყამდა სკამს,
მას ჰყავდა მაყურებლები და
მათ არაფერი არ გააკეთეს
იმისთვის, რომ ეს ქალბატო-
ნი დაცვათ. ეს საშინელე-
ბა! ეს ჩვენი საზოგადოების
ტრაგედია! გაბრიელ გარსია
მარქესის „გამოცხადებული
სიკვდილის ქრონიკა“ სწორედ
ამაზეა დაწერილი, მთელმა ქა-
ლაქმა იცოდა, რომ ადამიანს
კაცი უნდა მოეკლა და არა-
თუ დაუშალა ვინმემ, პირიქით
აქეზებდნენ, აგულიანებდნენ,
რომ ეს ჩაედინა და ბოლოს შე-
საძლოა უკვე თავად ამის ჩა-
დენა აღარც უნდოდა, მაგრამ
ხალხის შეძახილმა და მათმა
ნაქეზებამ მკვლელობის ჩადე-
ნამდე მიიყვანა. საუბედუროდ
ადამიანები ხშირად სწორედ
თანამონანილი ვხდებით ამ
საშინელი ძალადობის, რაც
საკვებით მიუღებელია. ეს
ჩვენი საზოგადოების მენტა-
ლიტეტის ბრალიცაა. მე ვგმობ
საზოგადოების მხრიდან მსხ-
ვერპლის მიმართ ცინიზმით
მოპყრობას და სანახაობებით
დატებობით სიამოვნების მი-
ღებას. დადგენილია, რომ სა-
კუთარ სოციალურ შეგნებას
და ზნებას თავად ის საზო-
გადოება აყალიბებს, რომელ-
შიც ის ტრიალებს. ჩვენ ვერც
კი ვხდებით ხშირად, რომ
ჩვენი ნინდაუხედაობით, ე.ნ.
არ ჩარევის მეოთოდით, ხში-
რად თანამონანილები ვხდე-
ბით ძალადობის. სასურველია,
რომ ადამიანები უფრო მეტად
სათუთნი და გულისხმირნი
გავხდეთ ერთმანეთის მიმართ
და გაგებით მოვეეიფოთ დაჩა-
გრული ქალების მდგომარეო-
ბას.

